

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B., so sídlom B.**, IČO: X., právne zastúpeného JUDr. K. K., advokátkou, so sídlom K., proti žalovanému **J., s. r. o., so sídlom F.**, IČO: X., právne zastúpenému K. & A., s. r. o., so sídlom U., IČO: X., **o zaplatenie 656 341,- Sk (21 786,53 Eur) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 14C 28/2011, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 14C 28/2001-235 z 28. apríla 2010 v časti výroku o náhrade trov konania v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob 221/2010-283 z 29. júna 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob 221/2010-283 z 29. júna 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Bratislava I dňa 26. februára 2001 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 656 341,- Sk s príslušenstvom z titulu nedoplatku na nájomnom. Na pojednávaní konanom 22. júna 2005 Okresný súd Bratislava I vyhlásil uznesenie, ktorým konanie v časti istiny 32 227,- Sk zastavil (písomné vyhotovenie uznesenia pod č.k. 14C 28/2001-204). Ďalším uznesením č. k. 14C 28/2001-192 z 3. februára 2009 súd zastavil konanie v časti istiny 19 963,85 Eur. Následne rozsudkom č. k. 14C 28/2001-235 z 28. apríla 2010 žalobu zamietol. Druhým výrokom žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania a právneho zastúpenia vo výške 4 631,39 Eur na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. M. K., advokáta, U., vedený v T., a. s., č. ú. X./X., všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Proti výroku o trovách konania podali odvolanie žalobca aj žalovaný. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací uznesením č. k. 1Cob 221/2010-283 z 29. júna 2011 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa v časti o náhrade

trov konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť 22. augusta 2011.

Na základe podnetu žalovaného podal generálny prokurátor Slovenskej republiky proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 14C 28/2001-235 z 28. apríla 2010 v časti výroku o náhrade trov konania v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob 221/2010-283 z 29. júna 2011 mimoriadne dovolanie. Jeho prípustnosť oprel o ustanovenie § 243e ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“) v spojení s ust. § 243f ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. Namietal teda, že napadnutými rozhodnutiami súdov nižšieho stupňa bol porušený zákon a podanie mimoriadneho dovolania si vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania, ktorú nemožno dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, než mimoriadnym dovolaním.

Generálny prokurátor poukázal na to, že žalobca podaný návrh na zaplatenie 656 341,- Sk (21 786,53 Eur) vzal späť v časti 32 227,- Sk na pojednávaní konanom dňa 19. mája 2004 z dôvodu, že táto suma bola nesprávne vyčíslená ako nedoplatok, keďže bola žalovaným zaplatená ešte pred podaním návrhu. Podaním zo 7. októbra 2005 žalobca súdu oznámil, že berie žalobu späť v časti 601 431,- Sk, pričom ako dôvod uviedol mimosúdne jednanie so žalovaným. Obsah rokovaní a ani ich výsledok z tohto podania nevyplýval, rovnako ako ani skutočnosť, že by žalovaný na základe mimosúdnych rokovaní po začatí konania v zmysle návrhu plnil. Taktiež je nepochybné, že súd prvého stupňa v zostávajúcej časti 22 683,- Sk (752,94 Eur) žalobu zamietol. Z uvedeného vyplýva, že žalobca bol v časti sporu neúspešný a v časti zaviniel zastavenie konania. Súd prvého stupňa mal preto o trovách konania rozhodovať v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa však vyplýva, že o náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že žalobcu zaviazal zaplatiť náhradu trov konania žalovanému. Toto rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a je tiež postihnuté vadami, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie.

Ide predovšetkým o nesprávnosť pri vyčíslení trov právneho zastúpenia. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol jednotlivé úkony právnej služby, za ktoré priznal žalovanému náhradu. Pri každom úkone vyčísľil jednotlivé zložky náhrady, ako sú tarifná

odmena, DPH z tarifnej odmeny a režijný paušál. Následne uvádzal výpočet celkovej sumy priznanej náhrady trov právneho zastúpenia. Pritom najprv spočítal položky vyčíslené v slovenských korunách (za úkony vykonané do 31. decembra 2008) a výslednú sumu konvertoval na eurá. Tento výsledok potom spočítal s náhradou za úkony vykonané po 1. januári 2009, ktorá už bola vyčíslená v eurách. Kým medzisúčty vyčíslené v eurách sú správne, medzisúčty trov za úkony vyčíslené v slovenských korunách sú nesprávne. Medzisúčet tarifných odmien za úkony vykonané do 31. decembra 2008 súd vyčísľil v sume 100 545,-- Sk, hoci v skutočnosti malo ísť o sumu 103 305,-- Sk. Medzisúčet DPH z tarifných odmien za úkony vykonané do 31. decembra 2008 súd vyčísľil na 19 064,60 Sk, hoci skutočný výsledok je 19 608,-- Sk. V súvislosti s touto zložkou trov právneho zastúpenia obsahuje prvostupňový rozsudok aj ďalšiu chybu, a to keď ako 19% DPH z tarifnej odmeny 2 912,50 Sk je v ňom uvedená suma 533,40 Sk, hoci správne má ísť o sumu 553,40 Sk. Tiež medzisúčet paušálnych náhrad za úkony vykonané do 31. decembra 2008 súd vyčísľil nesprávne na 1 718,-- Sk, kým pri správnom sčítaní je výsledok 1 818,-- Sk. Správne mal byť medzisúčet uvedených trov súm vypočítaný vo výške 124 751,-- Sk, čo predstavuje 4 140,97 Eur. Výsledná suma priznanej náhrady trov konania teda mala byť 4 745,02 Eur a nie 4 631,39 Eur.

Ďalej súd prvého stupňa pochybil tiež v tom, že v súvislosti s dvoma úkonmi právnej služby, vykonanými po 1. júni 2009 (písomné podanie z 22. apríla 2010 a účasť na pojednávaní z 28. apríla 2010), odporcovi nepriznal náhradu výdavkov v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., zvýšenú o daň z pridanej hodnoty. Súd vec nesprávne právne posúdil, pretože 1. júna 2009 nadobudla účinnosť novela vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (vyhláška č. 209/2009 Z. z.), podľa ktorej sa o DPH zvyšuje nielen odmena, ale aj všetky náhrady (§ 18 ods. 3). Súd mal teda oba úkony právnej služby posudzovať podľa právnej úpravy platnej v čase ich uskutočnenia.

Napokon súd prvého stupňa žalovanému tiež nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za úkon z 15. augusta 2005 – písomné podanie adresované protistrane, a to s odôvodnením, že tento úkon nebol preukázaný a doložený. Z obsahu spisu však vyplýva, že dôkaz o vykonaní tohto úkonu bol riadne predložený ako príloha k vyčísleniu trov konania a tvorí č. l. 231 – 233 spisu.

Uznesenie odvolacieho Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob 221/2010-283 z 29. júna 2011 rovnako spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd ním rozhodol o odvolaní účastníkov konania proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku o náhrade trov konania, ktorý zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Pritom nesprávne aplikoval ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p. a § 146 ods. 1 O. s. p., hoci z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca vzal návrh v prevažnej časti (96,54% z uplatnenej istiny) späť na základe svojho dispozičného oprávnenia a konanie žalovaného vo vzťahu k uplatnenému návrhu nemalo žiadny vplyv na späťvzatie žaloby a následne ani na zastavenie konania. Žalobca s žalovaným žiadnu mimosúdnu dohodu neuzavrel, čo žalobca potvrdil aj vo svojom vyjadrení z 20. júla 2010 a ani v celom súdnom spise nie je obsah dohody uvedený. Nie je preto zrejmé, na základe akých dôkazov poukazoval odvolací súd na fakt, že v prevažnej časti 19 963,85 Eur došlo k mimosúdnej dohode medzi účastníkmi konania a žalovaný bol úspešný len v nepatrnej časti. Tým, že sa odvolací súd vôbec nezaoberal aplikáciou ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., postupoval v rozpore so zákonom, ako aj s ustálenou rozhodovacou činnosťou súdov. Odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu je okrem toho tiež nepreskúmateľné, nezodpovedajúce kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., čo zakladá inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie.

Z uvedených dôvodov navrhol generálny prokurátor obe napádané rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora bolo zaslané na vyjadrenie žalobcovi aj žalovanému. Žalobca sa nevyjadril. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že s obsahom mimoriadneho dovolania sa v celom rozsahu stotožňuje, vzhľadom k tomu, že generálny prokurátor si osvojil argumenty uvedené v jeho podnete na podanie mimoriadneho dovolania z 25. novembra 2011, na ktoré žalovaný v celom rozsahu odkazuje. Zároveň žiadal, aby dovolací súd zaujal právne stanovisko k otázke, či súdy nemali žalovanému priznať tiež náhradu trov za dva úkony právnej služby, ktoré generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní nenamietal, avšak žalovaný ich uplatnil v článku III podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, resp. v článku IV a VI odvolania z 28. mája 2010 proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I. Ide o úkon z 3. októbra 2005 adresovaný protistrane – žiadosť o oznámenie stanoviska, ktorý bol prvostupňovému súdu riadne preukázaný a úkon

z 8. septembra 2009 – sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorý súd prvého stupňa nesprávne nepovažoval za úkon právnej služby podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ust. § 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie bolo podané včas na to oprávnenou osobou (ust. § 243g O. s. p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 243a ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 243i ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Podľa ust. § 243e ods. 1 O. s. p., ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon (§ 243f), a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie.

Podľa ust. § 243f ods. 1 O. s. p., mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak

a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O. s. p.,

b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Podľa ust. § 243i ods. 1 O. s. p., v konaní o mimoriadnom dovolaní platia primerane ustanovenia o konaní na dovolacom súde (§ 242 až § 243d), ak tento zákon neustanovuje niečo iné. Z ustanovení § 242 O. s. p. vyplýva zásadná viazanosť dovolacieho súdu rozsahom dovolania (rozsahom, v akom sa dovolaním napáda rozhodnutie odvolacieho súdu), ako aj uplatnenými dovolacími dôvodmi. Zároveň je v tomto ustanovení formulovaná povinnosť dovolacieho súdu zaoberať sa ex officio procesnými vadami uvedenými v ust. § 237 O. s. p. (tzv. vadami zmätočnosti) a tiež tzv. inými vadami konania (odlišnými od väd v zmysle ust. § 237 O. s. p.), za predpokladu, že tieto mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (ust. § 242 ods. 1 O. s. p. veta druhá).

Vzhľadom na uvedenú zákonnú povinnosť dovolacieho súdu, skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ust. § 237 O. s. p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd, ktorých taxatívny výpočet je uvedený v ust. § 237 O. s. p. pod písm. a/ až g/. O takú vadu ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. V dovolacom konaní nevyšla najavo žiadna z týchto väd.

Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora smeruje proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob 221/2010-283 z 29. júna 2011, ktorým tento ako súd odvolací zmenil rozsudok prvostupňového Okresného súdu Bratislava I z 28. apríla 2010, č. k. 14C 28/2011-235 v časti výroku o trovách konania. Kým súd prvého stupňa zaviazal k náhrade trov konania žalobcu, s poukazom na úspech žalovaného v konaní (ust. § 142 ods. 1 O. s. p.), odvolací súd toto jeho rozhodnutie zmenil tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rovnako rozhodol aj o trovách odvolacieho konania, t. j. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd citoval ustanovenie § 142 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo a ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p., podľa ktorého platí, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené. Odvolací súd z obsahu spisu prvostupňového súdu zistil, že žalobca si návrhom uplatnil zaplatenie istiny 21 786,53 Eur titulom nezaplatenia nájomného po predchádzajúcom nájomcovi, následne dňa 19. mája 2004 zobral svoj návrh späť v časti 1 069,74 Eur s tým, že uznal, že žalovaný túto časť istiny zaplatil pred podaním návrhu. Ďalej mal súd za preukázané, že žalobca so žalovaným sa mimosúdne dohodli, na základe čoho súd prvého stupňa zastavil konanie v časti 19 963,85 Eur. Vo zvyšnej časti 752,94 Eur súd prvého stupňa návrh žalobcu zamietol s odôvodnením, že svoj nárok v tejto výške nepreukázal. Výrok rozhodnutia prvostupňového súdu, ktorý s poukazom na ust. § 142

ods. 1 O. s. p. priznal žalovanému náhradu trov konania, je podľa odvolacieho súdu vecne nesprávny, vzhľadom k tomu, že v prevažnej časti 19 963,85 Eur došlo medzi účastníkmi konania k mimosúdnej dohode a žalovaný bol úspešný len v časti 1 822,68 Eur, čo je v porovnaní s istinou 19 963,85 Eur nepatrná časť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemožno podľa názoru odvolacieho súdu od žiadneho z účastníkov spravodlivo požadovať náhradu trov konania.

Z uvedeného vyplýva, že kým súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie o trovách konania na ust. § 142 ods. 1 O. s. p., odvolací súd zrejme mienil vec právne posúdiť podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p. v spojení s ust. § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. Generálny prokurátor odvolaciemu súdu vytýkal – podľa názoru dovolacieho súdu oprávnene, že sa nezaoberal aplikáciou ust. § 146 ods. 2 O. s. p.

Podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. platí, že účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

§ 142 ods. 2 O. s. p. ustanovuje, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. platí, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak bolo konanie zastavené.

Podľa ust. § 146 ods. 2 O. s. p., ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak sa však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. má žalobca vo veci plný úspech vtedy, keď súd jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovie. Žalovaný má vo veci plný úspech vtedy, keď súd žalobu v plnom rozsahu zamietne.

Ak nejde o prípad, kedy bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené, musí byť v zmysle ust. § 142 ods. 2 O. s. p. náhrada trov pomerne rozdelená. To vyžaduje určiť pomer úspechu oboch strán vo veci a od úspechu víťaznej strany odpočítať jej neúspech, t. j. mieru úspechu druhej strany. Vo výške rozdielu má potom účastník právo, aby mu druhý účastník (druhá strana) nahradil pomernú časť trov, ktoré vynaložil pri účelnom uplatňovaní alebo bránení svojho práva. Výška trov, ktoré v konaní vznikli druhému účastníkovi, je tu nerozhodná. Ak je pomer úspechu a neúspechu u oboch strán rovnaký alebo približne rovnaký, súd vysloví, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

V prípade, ak bolo konanie sčasti zastavené (napr. z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby alebo pre nedostatok podmienok konania), súd prihliadne na to, či a kto zavinil, že k zastaveniu konania muselo dôjsť. Najprv teda posúdi (v režime ust. § 146 ods. 1 písm. c/ v spojení s ust. § 146 ods. 2 O. s. p.), čo bolo dôvodom toho, že konanie muselo byť sčasti zastavené a s prihliadnutím k tomuto záveru potom hodnotí (podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p.) celkovú otázku, v akej časti bol ten-ktorý účastník konania úspešný.

Ak je na čiastočnom späťvzátí žaloby dané zavinenie žalobcu, treba z pohľadu ust. § 142 ods. 2 O. s. p. dovodiť, že v tomto rozsahu žalobca nemal vo veci úspech. Platí totiž, že ten, kto zavinil čiastočné zastavenie konania, mal ohľadne tejto časti žaloby neúspech. Naopak úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu.

Zavinenie žalovaného vo vzťahu k zastaveniu konania (aj čiastočnému) je v zmysle ust. § 146 ods. 2 O. s. p. in fine dané vždy vtedy, keď žalobca vezme dôvodne podanú žalobu späť v dôsledku správania žalovaného, ku ktorému došlo po začatí konania. Typickým príkladom toho je, keď žalovaný po začatí konania uhradí celú alebo časť žalovanej pohľadávky.

V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalobca späťvzatie žaloby v časti istiny 32 227,-- Sk (1 069,74 Eur) odôvodnil tým, že „došlo k nesprávnemu spočítaniu a nebola zarátaná platba, ktorú uhradil odporca ako nájomné“ (vid' zápisnicu o pojednávaní zo dňa 19. mája 2004 na č. I. 57 spisu), čím fakticky uznal, že v tejto časti bola žaloba podaná nedôvodne. V tejto časti predmetu sporu teda žalobca nepochybne zavinil to, že sa konanie muselo zastaviť.

K ďalšiemu späťvzatiu žaloby v časti istiny 601 431,-- Sk (19 963,85 Eur) došlo písomným podaním zo dňa 7. októbra 2005 (súdu doručeným 10. októbra 2005), označeným ako „Oznámenie o výsledku mimosúdnej pokonávky – čiastočné späťvzatie“ (č. l. 87 spisu), v ktorom právny zástupca žalobcu súdu oznamoval, že v rámci mimosúdnych jednaní so žalovaným sa žalobca rozhodol pristúpiť k späťvzatiu žaloby v časti nedoplatku na prevzatom dlhu vo výške 601 431,-- Sk. Žiadne ďalšie podrobnosti o mimosúdnych rokovaníach žalobcu so žalovaným predmetné podanie neobsahovalo. Z obsahu podania nebolo zrejmé ani to, či čiastočné späťvzatie žaloby bolo výsledkom dohody žalobcu so žalovaným, alebo sa tak rozhodol žalobca sám na základe iných skutočností. Podanie bolo súdu doručené bez akýchkoľvek príloh. Žalobca tento svoj dispozičný úkon následne zopakoval ústne do zápisnice na pojednávaní dňa 3. februára 2009 (č. l. 189 spisu), dôvod čiastočného späťvzatia žaloby neuviedol. Nasledovalo pojednávanie dňa 28. apríla 2010, na ktorom súd prvého stupňa vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalobcu zaviazal k náhrade trov konania. V odvolaní proti výroku rozsudku o trovách konania žalobca ako odvolateľ tvrdil, že po späťvzati žaloby v časti istiny 32 227,-- Sk došlo na základe rokovaní medzi žalobcom a žalovaným k dohode o tom, že žalobca vezme návrh späť v časti o zaplatenie 601 431,-- Sk, ktorú skutočnosť žalobca oznámil súdu podaním zo dňa 11. októbra 2005. Žalovaný vo svojom vyjadrení k predmetnému odvolaniu výslovne poprel pravdivosť tvrdenia žalobcu o existencii mimosúdnej dohody so žalobcom. Uviedol, že aj keď súd dňa 22. júna 2005 odročil pojednávanie za účelom dosiahnutia mimosúdnej dohody, účastníci nikdy skutočne nerokovali o mimosúdnom urovnaní sporu v časti o zaplatenie 601 431,-- Sk. Nikdy sa za tým účelom osobne nestretli a neuzavreli písomnú dohodu o urovnaní podľa ust. § 585 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Čiastočné späťvzatie žaloby podaním z 5. septembra 2005 bolo podľa žalovaného dôsledkom jednostranného rozhodnutia žalobcu, ovplyvneného vývojom súdneho konania a argumentáciou žalovaného v konaní.

Vzhľadom na protichodné vyjadrenia sporových strán nie je ani dovolaciemu súdu zrejmé, na základe čoho dospel krajský súd ku skutkovému zisteniu, že „v prevažnej časti 19 963,85 Eur došlo k mimosúdnej dohode medzi účastníkmi konania“. Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia žiadne také skutkové zistenie nevyplývalo. Zároveň nemohlo ísť ani o skutkový poznatok, založený na zhodnom tvrdení účastníkov konania v zmysle ust. § 120 ods. 3 O. s. p., keďže žalovaný existenciu mimosúdnej dohody so žalobcom výslovne popieral. Z obsahu spisu nevyplýva, že by odvolací súd na preukázanie uvedenej skutočnosti

vykonával nejaké dokazovanie, keďže rozhodol bez nariadenia pojednávania. Taktiež nie je celkom jasné (pre nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia), aký právny záver odvolací súd z tohto skutkového zistenia vyvodil, pokiaľ ide o náhradu trov konania. Možno sa len domnievať, že nepriznaním náhrady trov konania žiadnemu z jeho účastníkov, mal odvolací súd na mysli to, že žiadnej zo sporových strán nemožno pričítať zavinenie vo vzťahu k zastaveniu konania v časti istiny 19 963,85 Eur. Pre takýto záver by však odvolací súd musel mať nielen preukázanú existenciu mimosúdnej dohody účastníkov, ale musel by poznať aj jej obsah.

Dovolací súd sa preto stotožnil predovšetkým s tými výhradami generálneho prokurátora, ktoré sa týkajú nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom dospel k záveru, že odvolací súd rozhodol predčasne, keď svoje rozhodnutie o trovách prvostupňového konania založil na skutkovom zistení, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Zároveň je jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci nepreskúmateľné. Pod právnym posúdením veci sa rozumie podradenie zisteného skutkového stavu pod určitý právny predpis. V rámci právneho posúdenia veci by mal súd nielen citovať použitý právny predpis, ale podať aj jeho stručný výklad a objasniť, na základe čoho dospel k záveru, že práve tento právny predpis treba aplikovať na zistený skutkový stav. Takéto právne posúdenie veci v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu chýba. Odvolací súd tým svoje konanie zaťažil tzv. inou vadou v zmysle ust. § 243f ods. 1 písm. b/ O. s. p., ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (R 111/1998). generálny prokurátor Slovenskej republiky preto dôvodne podal mimoriadne dovolanie podľa ust. § 243e O. s. p. v spojení s ust. § 243f ods. 1 O. s. p., keďže to vyžadovala ochrana práv a zákonom chránených záujmov účastníka konania a túto ochranu nebolo možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedeného uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob 221/2010-283 z 29. júna 2011 v zmysle ust. § 243b ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 243i ods. 2 O. s. p. zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie s tým, že právny názor vyslovený v tomto rozhodnutí je preň záväzný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal toto uznesenie hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave 28. marca 2013

JUDr. Štefan Šatka, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová